

29ste zondag door jaar C

Lc. 18, 1-8

Ik zou u een stukje uit psalm 44 willen voorlezen: “Heer, ontwaak. Waarom slaapt Gij? Ontwaak, verstoot ons niet voorgoed. Waarom verbergt Gij uw gelaat voor ons?” Voor het geval het u nog niet opgevallen zou zijn: hier wordt geklaagd. En eigenlijk liggen dergelijke klachten over de hele Bijbel gezaaid. Mensen roepen tot God vanuit hun ellende, maar ze krijgen geen antwoord. Niet omdat het slechte mensen zouden zijn, en ook niet omdat ze altijd de verkeerde dingen zouden vragen: ze botsen aan tegen Gods hardnekkige stilzwijgen. Daar hoeven we trouwens de Bijbel niet voor open te slaan, iedere mens zal zulke ervaring al wel eens gehad hebt: dat ge smeekt uit het diepst van uw hart, maar bot vangt. Als we dan elders in de Bijbel lezen dat God “ons gebed altijd verhoort”, hebben we het daar nogal eens moeilijk mee.

Kreeg Jezus dergelijke klachten en vragen voor de voeten geworpen? Het zou kunnen. Vertelt Hij daarom die gelijkenis van de onrechtvaardige rechter en die weduwe? Misschien. Maar wat zegt Hij daar dan precies mee? Misschien is het goed om eerst eens te kijken naar wat Hij *niet* zegt.

Hij legt niet uit hoe het komt dat mensen soms zo lang en vruchteloos bij God moeten aandringen. Hij zegt ook niet dat ze op een verkeerde manier bidden, of dat ze stout geweest zijn en daarom niet krijgen wat ze vragen. Hij zegt enkel dat we steeds moeten “blijven bidden en de moed niet opgeven”.

Die gelijkenis van de rechter en de weduwe illustreert dat in vrij rauwe termen: eigenlijk nog rauwer dan de tekst die we net hoorden. Volgens sommige vertalers staat er dat die rechter uiteindelijk toch ingaat op het verzoek van die weduwe uit vrees dat ze hem anders “een blauw oog zou slaan”. Een ondernemend dametje dus.

Jezus zet dan een zogenaamde redenering a fortiori op: als een goddeloze rechter, uit louter egoïstische overwegingen, tenslotte ingaat op het eindeloze aandringen van een weerloze weduwe, *hoeveel meer* zal God dan ‘recht doen aan zijn uitverkorenen die dag en nacht tot Hem om hulp roepen’.

Is dat een antwoord? Weten we nu iets meer? Nee, in die zin dat Jezus geen uitleg heeft gegeven op onze vragen over bidden en de verhoring van het gebed. Wat Hij wel gedaan heeft is: ons geconfronteerd met het mysterie dat God is. We moeten niet vergeten dat Hij zelf in de Hof van Getsemane ook gesmeekt heeft dat de beker aan Hem voorbij zou gaan. Tevergeefs. Hij heeft tenslotte zichzelf in totale overgave aan God toevertrouwd.

Wat drijft die weduwe om altijd maar te blijven aandringen? Een grenzeloos vertrouwen. En dat, zegt Jezus, dat moogt ge nooit opgeven. Al doorziet ge Gods mysterie niet en al botst ge op Zijn zwijgen, blij vertrouwen. Ge zult uiteindelijk niet bedrogen worden. Dat verklaart ook waarom er direct na die gelijkenis een wedervraag volgt: “Maar zal de Mensenzoon bij zijn komst het geloof op aarde vinden?” Wat is dat geloof anders dan het vertrouwen dat het

nooit opgeeft met God? En vertrouwen betekent niet: met gekruiste armen en een achterdochtig verstand op de afloop zitten wachten. Het is veeleer “steeds blijven bidden en de moed niet opgeven”. Amen.

Johan Goris, pastoor